

— Pentru că ăsta era lucrul la care mă gîndeam atunci cînd m-ai întreat.

N-a crezut nici un cuvînt din povestea cu copilul, iar eu m-am supărat. Nu ne mințeam nici-odată. M-a înfuriat atît de tare, încît am obligat-o să se scoale din pat, să-și ia pantofii și să coboare cu mine în gară. În grabă, am uitat să iau umbrela, ne-am udat pînă la piele, iar în gară n-am mai găsit băiatul. Am trecut prin sala de așteptare, chiar și la Misiunea gării, și, în cele din urmă, l-am întreat pe funcționarul de la ieșire dacă nu cumva a plecat nu de mult un tren. El a spus că da, plecase acum două minute, un tren spre Bohmte. Dar cînd l-am întreat dacă văzuse un băiat ud learcă, cu părul blond, atît și atît de înalt, deveni bănuitor și întrea:

— Ce înseamnă asta? A făcut ceva rău?

— Nu, am spus, vreau doar să știu dacă a plecat cu trenul acesta.

Amîndoi eram uzi, și Marie și eu, iar el ne măsura bănuitor de sus pînă jos.

— Sînteți din ținutul Rinului? ne-a întreat.

Suna de parcă m-ar fi întreat cineva dacă aveam cazier.

— Da, am spus eu.

— Informații de felul acesta pot da doar cu aprobarea superiorilor mei, spuse el.

Era clar că avusese neplăceri cu cei din ținutul Rinului, probabil la militarie. Cunoscusem odată un muncitor de la teatru care fusese înșelat la armată de către un berlinez și care de atunci îi trata pe berlinezi și berlineze ca pe dușmanii lui personali. Odată, cînd o artistă din Berlin trebuia să intre în scenă, a stins brusc luminile; artista s-a împiedicat și și-a rupt un picior. Faptul n-a putut fi dovedit însă niciodată și s-a spus că a avut loc un scurt-circuit, dar eu sînt sigur că

muncitorul acela a stins lumina doar fiindcă fata era din Berlin și pentru că fusese înșelat cândva, în armată, de un berlinez. Funcționarul de la gara din Osnabrück se uita la mine cu o figură care aproape că-mi făcea frică.

— Am pariat cu această doamnă, am spus eu, e vorba de un pariu.

Era neadevărat, mințeam, și oricine poate observa imediat dacă mint.

— Așa deci, spuse el, e vorba de un pariu. Când încep cei din ținutul Rinului cu pariurile...

Nu mai era nimic de făcut. Un moment m-am gândit să iau un taxi pînă la Bohmte. Să așteptăm acolo, în gară, sosirea trenului și să-l vedem pe băiat coborînd. Dar se putea întîmpla ca el să coboare într-un sat înainte sau după Bohmte. Eram uzi pînă la piele și tremuram de frig cînd ne-am reîntors la hotel. Am dus-o pe Marie la cîrciuma de jos; m-am apropiat de tejghea, am cuprins-o cu un braț pe Marie și am comandat un coniac. Cîrciumarul, care era în același timp și proprietarul hotelului, s-a uitat la noi de parcă ar fi vrut să cheme poliția. Cu o zi înainte, jucaserăm ore în șir „Nu te supăra, frate“, comandînd sendvișuri cu șuncă și ceai, iar dimineța, Marie se dusesse la spital și se întorsese apoi palidă acasă. Ne așeză paharele astfel încît o parte din conținutul lor se vărsă și se uită ostentativ pe lîngă noi.

— Nu mă crezi, am întrebat-o pe Marie, în chestiunea aceea cu băiatul?

— Ba da, spuse ea, te cred.

O spusese însă din milă, nu pentru că m-ar fi crezut cu adevărat, iar eu m-am înfuriat, fiindcă nu aveam curajul să-l apostrofiez pe cîrciumar că ne vărsase coniacul. Lîngă noi stătea un tip solid, care-și sorbea berea plescăind din buze.

După fiecare sorbitură, își ștergea cu limba spuma de la gură și se uita la mine ca și cum ar fi vrut să înceapă o conversație. Îmi era groază de așa ceva, adică să intru în vorbă cu nemți de o vîrstă anume, pe jumătate beți, și care, dacă s-au îmbătat de-a binelea, dau la iveală și faptul că sînt ucigași și găsesc că totul e doar „pe jumătate atît de rău cum se crede“. Marie tremura de frig și se uită la mine clătînd din cap cînd am împins paharele goale pe tejgheaua nichelată, spre cîrciumar. M-am simțit ușurat, pentru că de data asta le-a umplut cu grijă, fără să mai verse din ele. M-am simțit eliberat de apăsarea de a mă vedea laș. Tipul de lîngă noi își sorbise berea și începuse să vorbească de unul singur.

— În patruzeci și patru, zicea, beam berea și coniacul cu găleata – în patruzeci și patru, cu găleata, restul l-am vărsat pe stradă și l-am aruncat în..., nici o picătură pentru urechile pleoștite!

Rîse.

— Nici o picătură!

Cînd am împins încă o dată paharele peste tejghea, cîrciumarul umplu doar unul, apoi se uită întrebător la mine, înainte de a-l umple și pe al doilea, și abia atunci am observat că Marie plecase. Am dat din cap și el l-a umplut și pe al doilea. Le-am golit pe amîndouă și astăzi îmi pare bine că am reușit pe urmă să plec de acolo. Marie stătea pe pat plîngînd; cînd i-am pus mîna pe frunte, mi-a dat-o la o parte încet, cu blîndețe, totuși mi-a îndepărtat-o. M-am așezat lîngă ea, i-am luat mîna, iar ea nu și-a retras-o. M-am simțit fericit. Afară se întunecase, iar eu am rămas o oră lîngă ea, pe pat, și i-am ținut mîna, înainte să încep să vorbesc. Am vorbit în șoaptă, i-am povestit încă o dată întîmplarea cu băiatul, iar ea mi-a strîns mîna ca și cum ar fi vrut să-mi

zică: da, te cred. Am rugat-o să-mi povestească mai pe larg ce se întîmplase cu ea la spital, dar ea spuse că era vorba de ceva „femeiesc, fără nici o noimă, dar îngrozitor“. Expresia „femeiesc“ mă îngrozi. Sună, pentru mine, extrem de misterios, pentru că sînt complet neștiutor în astfel de lucruri. Eram deja de trei ani împreună cu Marie, cînd am aflat pentru prima dată ceva despre lucrurile astea. Știam, bineînțeles, cum nasc femeile copii, dar nu cunoșteam deloc amănunțele. Aveam douăzeci și patru de ani și Marie era deja de trei ani femeia mea, cînd am aflat pentru prima dată despre lucrurile astea. Marie rîsesse atunci, observînd cît de neștiutor eram. Îmi strîngea capul la pieptul ei și spunea mereu „Ești scump, cu adevărat scump!“. Al doilea om care-mi povestise cîte ceva în legătură cu lucrurile astea fusese Karl Emonds, colegul meu de școală, care avea tot felul de tabele îngrozitoare, cuprinzînd perioadele cînd nu pot fi concepuți copii.

Mai tîrziu, am plecat pentru Marie la farmacie, i-am adus un somnifer și am rămas lîngă patul ei pînă ce a adormit. Nici pînă astăzi nu știu ce se petrecuse cu ea și ce fel de complicații se întîmplaseră. În dimineața următoare m-am dus la biblioteca orășenească, am citit într-un lexicon tot ce am putut găsi despre treburile de felul ăsta și m-am simțit ușurat. Spre amiază, Marie a plecat singură la Bonn, doar cu o sacoșă în mînă. N-a mai amintit nimic despre faptul că ar fi bine să merg și eu. Spusese doar „Ne întîlnim din nou, poimîine, la Frankfurt“.

După masă, cînd a venit poliția de moravuri, am fost fericit că Marie plecase, deși tocmai pentru că plecase era deosebit de penibil pentru mine. Presupun că proprietarul ne denunțase. O prezentăm pe Marie peste tot drept nevasta mea și

avusesem doar în două-trei rînduri greutăți din cauza asta. La Osnabrück însă a fost de-a dreptul penibil. Au venit o funcționară și un funcționar în civil, foarte politicoși, corecți, dar într-un fel care le fusese impus tocmai pentru a crea impresia de „plăcut“. Unele forme de politețe la polițiști îmi sînt din cale-afară de neplăcute. Funcționara era drăguță, cochet fardată și a luat loc numai după ce o poftisem eu, a luat chiar și o țigară, în timp ce colegul scotocea din priviri camera, „pe neobservate“.

— Domnișoara Derkum nu mai e la dumneavoastră?

— Nu, am spus eu, a plecat, ne întîlnim din nou poimîine la Frankfurt.

— Sînteți artist?

Am spus da, deși nu e adevărat, dar m-am gîndit că e mai simplu să spun da.

— Trebuie să ne înțelegeți, spuse funcționara, este necesar să facem anumite investigații atunci cînd o călătoare suferă de o boală care – ea tuși ușor – provoacă avortul.

— Înțeleg foarte bine, am spus eu, deși nu citisem nimic în lexicon despre asemenea boli.

Funcționarul refuzase să se așeze, fusese politicoș și se uita mai departe, „pe neobservate“, împrejurul lui.

— Adresa dumneavoastră de acasă? mă întrebă femeia.

I-am dat adresa noastră de la Bonn. Ea se ridică, iar colegul ei aruncă o privire spre dulapul deschis.

— Sînt rochiile domnișoarei Derkum? întrebă el.

— Da, i-am răspuns.

Privi „semnificativ“ la colega sa, ea dădu din umeri, pe urmă și el, se uită atent la covor, se aplecă pentru a cerceta o pată, apoi căută spre

mine, ca și cum s-ar fi așteptat să mărturisesc acum crima pe care o comiseseam. Pe urmă au plecat. Au fost pînă la capăt extrem de politicoși. Îndată ce au plecat, mi-am împachetat în grabă geamantanul, am cerut nota de plată, am chemat un hamal de la gară și am plecat cu primul tren. Am plătit la hotel chiar și pentru noaptea care urma. În timp ce împachetam, am observat pe prosopul Mariei pete de sînge. Încă și pe peron, înainte de a mă urca în trenul de Frankfurt, îmi era teamă să nu simt dintr-odată o mîină pe umăr și o voce politicoasă care îmi spune „Mărturisești?”. Aș fi mărturisit orice. Era după miezul nopții cînd am trecut prin Bonn. Nici nu mi-a trecut prin minte să cobor.

Am călătorit pînă la Frankfurt, unde am ajuns pe la patru dimineața. Am tras la un hotel mult prea scump și am chemat-o imediat la telefon pe Marie, la Bonn. Îmi era teamă că s-ar fi putut să nu fie acasă, dar ea veni imediat la telefon și spuse:

— Hans, Doamne-ți mulțumesc că mă chemi la telefon, am fost îngrijorată pentru tine.

— Ai fost îngrijorată?

— Da, spuse ea, te-am sunat la Osnabrück și de acolo mi s-a spus că ai plecat. Vin imediat la Frankfurt, chiar acum.

Am făcut o baie, am cerut micul dejun în cameră, am adormit și, pe la unsprezece, am fost trezit de Marie. Era schimbată, foarte drăguță și aproape veselă. Am întrebat-o:

— Ai respirat destul aer catolic?

A rîs și m-a sărutat. Nu i-am povestit nimic despre vizita poliției.